

REDACCIO :

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO :

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16º)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Lletza de Catalunya

ELS CATOLICS DEMANEN L'ABOLICIO DE LA CENSURA. — ELS FALANGISTES ATAQUEN «ECCLESIA». — EL BANC D'ESPANYA I LA CRISI ECONOMICA. — «DESTINO» TAMBE REIVINDICA GIBRALTAR.

BARCELONA, juny. — Els nostres lectors saben ja segurament que l'article del senyor Jesús Iribarren, sacerdot i director de «Ecclesia», òrgan oficial de l'Acció Catòlica Espanyola», reclamava l'abolició de la censura. Aquesta revista té una importància doble, perquè és l'única publicació espanyola legal no sotmesa a la censura estatal, i perquè tot hom sap que l'Església constitueix, amb l'Exèrcit, la principal força de la dictadura franquista.

I com que el número 670 d'«Ecclesia» és actualment introvable a Barcelona ens permetem adjuntar-vos alguns paràgrafs de l'article que justifiquen, en sembla, l'interès que ha despertat. Adhuc els que no som catòlics, veiem cada dia amb més angoixa l'abim on va enfonsant-se l'Església en el nostre país, cada vegada més còmplice del règim. Iribarren sembla reaccionar contra aquesta tendència. I és per això que els comentaris que han suscitat les seves reflexions són particularment interessants.

L'ATAC DELS FALANGISTES NO HA TARDAT. — Els comentaris dels medis polítics i intel·lectuals contraris a la dictadura, ja podeu suposar-los. Són d'aprovació mitigada d'escepticisme, i la gent espera que no quedarà tot en un simple article. I que la jerarquia eclesial, serà capaç de recolzar finalment el director del seu òrgan de premsa.

Els comentaris falangistes, molt violents, són representats per un article de Aparicio, director general d'Informació, que publica el número del Español del mes de juny. I com que Aparicio no pot negar l'existència de la censura i de la premsa dirigida per Falange, se'n surt com fa sempre aquesta gent acusant de «malos españoles» als que diuen la veritat. Encara que siguin catòlics.

El resultat semblés clar: les forces de dreta semblen remenar-se i adonar-se cada dia una mica més del desastre que preparen pel país quinze anys de dictadura nodrint la mentida i dissimulant la misèria, la corrupció i el crim. Es una manifestació més de la incapacitat política del règim, incapaç d'assegurar l'evolució normal de les seves propies forces.

LA INFLACIO AUGMENTA; LES DECISSIONS DEL BANC D'ESPANYA. — Ja fa uns dies que el Banc d'Espanya decidí una mesura que ha de tenir profundes repercussions en la vida econòmica del país. Les tarifes de descompte han baixat de 4 % a 3,5 %. En un país que s'esforça en desenvolupar el procés de producció, i afirmés la recuperació econòmica, aquesta mesura podria ésser defensada. En el nostre, en plena crisi econòmica produïda per la mala collita, per la manca de divises i per la tràgica situació del mercat interior, aquesta mesura només preludeja un nou procés d'inflació la primera víctima del qual seran, com sempre, els treballadors i les classes populars.

Aquesta inflació és un fet, ja avui. El règim pressionat pel malestar social (vaga de l'Euskalduna, vagues de la Pirelli) es veié obligat fa uns mesos a augmentar els salaris, i els sous dels funcionaris (i dels militars). Però si els salaris han pujat de 20 %, els transports ho han fet de 30 % provocant un encariment igual de les mercaderies. Els productes industrials, metal·lúrgics, per exemple, han augmentat oficialment de 25 %. Això des del mes de desembre.

I la situació empitjora. Aquesta tardor i el proper hivern les queixes augmentaran.

ELS NUVOLES DE FUM: TRUJILLO I GIBRALTAR. — Entretant el general Franco, que durant tots aquests anys de dictadura absoluta ha estat incapaç d'organitzar mitjanament el propi país i que en el pla polític ha reït a crear la situació que li retreuen els seus propis amics, sense quadres capaços de governar i havent desmoralitzat els organismes estatals per la corrupció i el parasitisme, es dedica a donar consells als països occidentals, millor dit als americans. Així ha fet recentment noves declaracions exposant la necessitat de crear un «Consell polític i econòmic del món occidental, que fos el complement de la suprema autoritat militar». Però els

(Passa a la pag. central.)

QUI TE RAO?

Els catòlics denunciant l'Estat falangista?

Els falangistes dient que és tracta d'un estat catòlic?

TENEN RAO ELS UNS I ELS ALTRES!

L'ARTICLE del senyor IRIBARREN

(« Ecclesia », n. 670). Pag. 19-20.)

Espanya, on els governadors i els bisbes es barregen... «Arrullado por el champagne, las sonrisas y la bella literatura —(el senyor Iribarren, assistia al Congrés Internacional de la Premsa Catòlica i aquestes reflexions són filles de la seva estada a París)—no podia uno menos de entornar los ojos reflexionando sobre la España lejana, donde tan peligrosa es la confusión de las dos esferas y tanto se debe temer, porque el Estado no es laico, sino oficialmente católico, la mezcla de obispos y gobernadores...»

Definició del periodisme franquista.—

El «periodista dirigido» deja la iniciativa en manos ajenas y se considera dispensado de discurrir y juzgar, porque ya le dirán por consigna lo que tiene que comunicar y ocultar a sus abonados...»

Els mals de la censura. Com es sap el que passa a Espanya.—«Por de pronto, por muy bueno y hasta devoto que un periódico sea, nada tiene que agradecer a la censura si ésta le impide su función esencial de periódico: informar...» «Si, llenos de encíclicas y pastorales los periódicos de un país no sirven para que de aquí a un siglo el historiador pueda reconstruir «toda la vida pública de estos quince años a base de hojear los volúmenes de una hemeroteca, porque todo un enorme caudal de información política, religiosa, social, científica se filtró por las arenas del rumor de tertulia, de la carta multicopiada, de la prensa y radios extranjeras, del boletín confidencial, pero no llegó a la prensa; ésta traiciona su esencia misma. ¿Cómo puede ser un régimen de prensa dentro del cual lo periodístico haya que buscarlo fuera de los periódicos?»

(Passa a la pag. central.)

LA POLITICA CATALANA

A BARCELONA :

DECLARACIO DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El C.G. i el C.E. de l'Interior, del Moviment Socialista de Catalunya, conegudes les greus noves arribades de França referents a un intent de violació de la Continuitat Institucional Catalana i tendint a crear un «Consell il·legal» que deuria elegir el successor del senyor Irla, desposseint d'aquesta successió el President del Parlament de Catalunya, el qual ha de fer-se càrrec, segons la llei, de la Presidència de la Generalitat, **acorda:**

Ratificar enterament la declaració publicada a ENDAVANT pel C.G del Moviment Socialista de Catalunya a l'Exili.

Expressar la seva adhesió a la persona i al càrrec del President Interí de la Generalitat de Catalunya, Manuel Serra i Moret.

Propiciar ràpidament els contactes necessaris entre els grups i sectors sindicals i polítics de l'Interior a fi d'elaborar una declaració conjunta que fixi sense deixar, lloc a dubtes, la posició de l'Interior que és de total repulsa contra els autors de l'escàndol que afebleix el combat de Catalunya.

* En el moment d'escriure aquestes ratlles rebem altres noves sobre aquests contactes i entrevistes polítiques que demostren que l'Interior ha reaccionat vigorosament en defensa del prestigi de les Institucions. Es vers una nova etapa de la nostra lluita que podem encaminar-nos si l'exili sap escoltar les veus que arriben del nostres germans de lluita.

A FRANÇA :

DECLARACIO IMPORTANT DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

* El President de la Generalitat, Manuel Serra i Moret publica a finals del mes passat una Crida al Poble de Catalunya i als Catalans de l'Exili en la qual fixa clarament els imperatius de la Llei que l'obliguen a assumir les funcions que ocupa actualment, «fins que el Parlament de Catalunya prengui les seves decisions».

La Declaració confirma que els «De-

crets» instituint un «Consell de Catalunya» compost de diputats al Parlament de Catalunya i de diputats a les Corts Espanyoles, junt amb dos juristes, són nuls i sense efectivitat legal. «La llei està per damunt de tots i el seu infrin-giment representa un atemptat contra la pàtria i els drets democràtics dels seus fills.» «Es en defensa d'aquests drets, i en obediència a la llei que jo assumeixo interinament les funcions i responsabilitats de President de la Generalitat a l'Exili, fins que el Parlament de Catalunya prengui les seves decisions ».

DISPOSICIONS DEL PRESIDENT INTERI DE LA GENERALITAT

* Fidel a les seves normes de respecte a la Llei i als principis democràtics, el President de la Generalitat Manuel Serra i Moret s'adreçava ràpidament als tres secretaris del Parlament, residents a Mè-xic, fixant les disposicions que impliquen: acatament del que disposa l'Estad interior de Catalunya; consulta escrita als diputats al Parlament Català que resten a l'exili, per a la provisió de càrrecs de Presidents de la Generalitat i del Parlament de Catalunya, reconstitució de la Comissió Permanent. Serra i Moret renunciant a ésser candidat a la Presidència de la Generalitat ni a la del Parlament: l'actual President Interí de la Generalitat conservarà les seves funcions fins que els diputats catalans s'hagin pronunciat per la provisió de càrrecs.

Ens sembla difícil fer prova d'un més estricte respecte a les normes democràtiques i d'un més absolut desinterés per tota mena de càrrecs, dit sigui per acabar un comentari innecessari.

A MEXIC :

ELS DIPUTATS AL PARLAMENT DE CATALUNYA REFUSEN ELS DECRETS DESPOSSEINT-LOS DELS SEUS DRETS

* Bon punt foren coneguts a Mèxic els «decrets» del senyor Irla desposseint al Parlament de Catalunya dels seus drets d'elegir President de la Generalitat, començaren també les consultes entre els diputats que resideixen a aquella nació. No és exagerat dir que aquests decrets causaren estupor i indignació. Naturalment — i en això cal cercar les

responsabilitats allà on són — el primer moviment dominant a la capital mexicana fou de refusar-los tota validesa i igualment d'evitar l'escàndol inevitable si se'ls donava publicitat. Però la publicitat — i una publicitat per una vegada ben organitzada — ja estava feta, puix tot l'exili (periòdics, organitzacions, agències de premsa) — coneixien els «decrets» il·legals que creaven un «Consell d'electors» i nomenaven al senyor Tarradellas per a presidir-lo.

A FRANÇA :

EL SENYOR TARRADELLAS REDESCOBREIX EL PARLAMENT DE CATALUNYA

* Conseqüència segurament del conjunt d'esdeveniments que breument ressenyem i de l'emoció que, al conèixer els «decrets» il·legals, s'emparà de totes les forces responsables de l'emigració catalana — sense excloure'n cap —, el senyor Josep Tarradellas donà a conèixer una nota, signada a París, fent al·lusió als drets del Parlament de Catalunya «a qui escau deliberar i determinar sobre matèries que són de la seva exclusiva competència».

Cal suposar que això significa — si els mots tenen un sentit — que el «decret» que porta data 21 d'Abril és il·legal, i que viola els «drets del Parlament de Catalunya» al crear, tot d'un coup: un consell d'electors on esbarregen diputats als dos parlaments i personalitats que no són diputats, i al fer al senyor Tarradellas president d'aquest consell d'electors, i al encarregar-lo d'exercir les funcions de la Presidència de la Generalitat, missió que correspon únicament al President del Parlament de Catalunya.

I que és igualment il·legal el conjunt d'actes que han vingut fent després els senyor Tarradellas i Irla, puix és evident que una violació de la llei pels homes que estan obligats a guardar-la els incapacita per qualsevol representació. Res més.

L'article d'«ECCLESIA»

(Vè de la 1a pàgina)

Fluixetat del catolicisme espanyol, i esquerdes en la «unidad».—«Endeble debe ser un catolicismo y quebradiza una unidad que tienen que protegerse día por día con el guión del comentario impuestoy y la orden del silencio obligatorio.»

Menyspreu pel poble, perills per demà.—«Dicese que hay cosas que no pueden decirse porque el pueblo es menor de edad mental y la imprudente información un crimen. Pero, fuera que la respuesta valdria sólo en el caso de que simultáneamente se fueran dando pasos para hacer del pueblo un mayor de edad, porque la eterna minoría es un absurdo político, se corre mucho el riesgo de que, como en otras muchas iniciaciones, el menor se busque en rincones sombríos la información que sus presuntos educadores no le quieren dar por respeto al puro.»

CATOLICS I FALANGISTES

(Vè de la 1a pàgina)

militars americans ne se'l escolten, puix ja n'han tret tot el profit llogant a baix preu bases militars per dipòsits atòmics.

I aleshores fa sortir per distraure el públic aquest pintoresc «generalíssim», germà de l'actual cap d'estat de la minúscula república dominicana, que és un dels dictadors més cruels i sanguinaris que es coneixen, després del propi Franco. També ens ha vingut a veure a Barcelona, on aquesta premsa mentidera que Iribarren denúncia, li dedica fotografies i articles. Sense abandonar, és clar, la campanya contra Gibraltar, els anglesos i els francesos, la masoneria, els protestants, els comunistes i els socialistes.

El «Destino», sempre obediència a les consignes autoritàries, s'ha afanyat a corejar i també exigeix Gibraltar amb uns arguments que val la pena de reproduir. «Pues siempre hay que contar — diu — con la sensibilidad de los pueblos, con la memoria sentimental y afectiva de quienes la injusticia sufren». Ni més ni menys. I és per això que Catalunya no oblidarà els que ajuden a esclavitzar el poble i tard o d'hora demanarà comptes.

TOMBANT DECISSIU

En les notes adjuntes indiquem els fets més rellevants que s'han succeït aquest mes, durant el qual l'emigració catalana profundament remoguda i dolorida per l'intent de « cop d'estat », ha anat fixant el seu punt de vista, mentre la nova arribava també a Barcelona i obligava als grups polítics i patriòtics de l'Interior a prendre una posició clara.

La declaració del Moviment Socialista de Catalunya indicà el criteri de la nostra organització. Potser cal explicar avui que amb això no hem fet ni més ni menys que mantenir l'opinió, sovint expressada per nosaltres (i darrerament, al contestar la consulta que ens feu, el Sr. Pi i Sunyer), que afirma la possibilitat de fer una àmplia política nacional entorn de les Institucions Catalanes. Les diverses crisis que han minvat l'eficàcia de la nostra emigració neixen precisament de la inexistència d'aquesta política per part de la Generalitat.

No ens sembla necessari evocar un desinterès partidista que ningú no pot posar en dubte. Els que ens coneixen saben que no hem cessat mai de proclamar-nos una força política nova — i renovadora — amb profundes arrels, això sí, en la vida política i social del nostre poble. Aquesta afirmació essencial exclou l'interès pels jocs polítics de l'emigració. Però atenció: quan aquests jocs vulneren coses estimades per tots — i que a tots pertanyen — sempre ens trobaran enfront. Precisament perquè creiem en els valors d'aquest exili, tan mal aprofitat, i que no ha donat encara el que d'ell pot esperar-se.

La necessitat d'ordenar el combat de Catalunya sota una bandera que ens aplegui a tots, i que és el símbol de la permanència catalana, no ha tingut mai en nosaltres cap caràcter de «fetixisme institucionalista». Creure que la Generalitat no pot fer una política d'affirmació nacional és infantil. I ho és també creure que això impedeixi l'ascensió de les noves inquietuds populars que, en nosaltres almenys, no es limiten a l'Estatut, sino que plantegen la reestructuració de la península damunt de bases federatives.

La reposta dels falangistes

(ESPAÑOL, N. 287). PAG. 4.

L'Estat franquista és un estat catòlic.— Podemós «ofrecer el panorama de un país — el único en el mundo— en que todas las publicaciones periódicas son positivamente católicas. Y esto nada menos que durante tres lustros en que el país se mantuvo firme, sereno», etc., etc.

«... España milita en el campo de los que quieren seguir a Dios conducida por Francisco Franco, Caballero de la Orden de Cristo».

«Las relaciones entre el Estado nacido de la Cruzada y la Iglesia fueron siempre las que corresponden a un Estado oficialmente católico». «Después del Concordato, esta ejemplar cordialidad... trasciende los simples moldes de lo puramente contractual...»

Els que critiquen són «malos españoles». «Estas equívocas afirmaciones son en su primera parte objetivamente falsas y en su segunda parte mortificantes para el Estado español...»

Amb bona fe, amb lleialtat, amb franquesa i claredat és possible avui relligar el valor simbòlic de les Institucions — filles d'un combat de 50 anys de catalanisme polític — i els dalers apassionats i diversos de les noves generacions. És possible i necessari afirmar la Representació Catalana a l'Exterior, que tant ha mancat i la presència constant a l'Interior, que també s'ha deixat abandonada.

La nostra Declaració contra els decrets il·legals del mes d'Abril ha traduït doncs l'estupor i la indignació de la gran majoria dels catalans davant dels tristos encants on vollen baratar-se elements bàsics del nostre Redreçament.

Ara, el gest del President Interí de la Generalitat adreçant-se, després de la Crida al Poble de Catalunya, als diputats al Parlament, ens sembla que pot tendir a retrobar una normalitat que implica, abans que res, la clara condem-

na de l'atemptat que es volia portar a terme. Aquest és el primer pas: reconèixer la continuïtat Institucional que els decrets intentaven vulnerar, i que ha d'estar per damunt de partidismes, i àdhuc de posicions polítiques, car és de la suma d'aquestes posicions que és feta la nostra terra.

Però, i això tampoc ho hem amagat mai, i hem de dir-ho avui als homes que foren elegits fa 20 anys per representar el poble català, cal que aquest primer pas sigui acompanyat d'un altre, primordial: si ara es vol fer obra positiva cal estar sobretot amatent a la realitat autèntica que ens comana a tots, i que és el combat permanent de l'Interior. És d'aquesta atenció el batec pregon de la vida catalana d'avui que dependrà que les Institucions surtin victorioses d'aquesta greu ferida que li han causat els que més obligats estaven a respectar-les.

TOT CAMINANT Carta a Enric Brufau

Em dius amic, en la teua lletra que al tornar fatigat al vespre del treball et costa agafar la ploma i escriure et «tot caminant» que et demano. Em permets que et contesti des d'ací i que ocupi per parlar-te, la tribuna que tu creures a aquest periòdic en els dies perillosos—i no de violència verbal precisament—del «periòde de l'alliberament de França»? Els nostre llegidors hi perderan, segurament. Jo hi guanyaré el poder-te expressar-te en nom de tots, obertament, els cients fraternals del nostre companyonatge. I ho aprofitaré per dir-te un mots sobre els comentaris que una Nota de la mateixa secretaria general que ens anuncia l'escàndol, s'ha permès fer sobre la indignació manifestada al condemnar els fets, que tot hom condemna.

Ho dius tu mateix en la teua carta: avui—a un home li roben un tresor—l'heretatge sagrat dels pares, pastat amb la sang dels morts i el sacrifici dels vivents—i heus aci que quan la víctima protesta, el lladre s'enfada i li contesta que calia dir-li gràcies, o com a màxim:—«vol tornar-me, si li plau, això que té, que si mal no m'erro ens pertanyia a tots».

Dit d'altra manera encara, que tu que estimes les metàfores: heus aci que tot estava a punt, que s'havia preparat l'escenari de la més greu malifeta que registra la nostra història política, del 1936 ençà. En aquest escenari s'havia comptat fins i tot amb el poble—els que protesten. El redactor de la Nota es cuidà inclús—comprometent el nom d'Europa en una qüestió ben baixa de sostre—de preparar la glosa i els consells dels que farien el paper d'ofesos:—«vostés protestaran, però no gaire. Just el necessari. Prenguin model, si de cas, dels editorials de «le Monde» i le «Times» de Londres. Oblidant, només que a aquests països els Presidents no acostumen a «dimittir» segons de quina manera...»

I heus aci que quan els ofesos criden de debò i senyalen els responsables i diuen que l'home que ha de guardar la legalitat, si la viola és un malfactor—(del

llati «malifactor», el que fa mal)—, aleshores els que han arrossegat aquest home a la trista atzagaïada comesa, s'aprofiten que, per respecte al càrrec que ocupà no s'explica més que la part «explicable» de l'ocorregut. I enlloc d'alçar-se i proclamar-se responsables del trist espectacle s'esmunyen un xic més de la vista del públic, s'amaguen darrera el paravent de l'home ja vençut i diuen que els ofesos no tenen dret a denunciar la ofensa.

Amic Enric, Molière s'esquivà. Tartuffe no era un missaire parisenc. Tartuffe és un anti-clerical del Balaguer posat a fer política.

I així resulta que parla d'indisciplina en el nostre Partit, quan tot-hom sap que fins fa un mes, Tartuffe exercia la disciplina partidària, denunciava obstinadament el Secretari General del seu propi partit, el qual no s'amagava de dir que Tartuffe ja no pertanyia a cap organisme dirigent perquè havia dimittit el càrrec per raons «personals».

I diu que no sabem emprar la correcció més elemental per denunciar uns actes barroers i incorrectes. Ens acusa, també, de no saber «fer» política. I oblida que el Moviment no ha mascut únicament per fer política sino sobretot per canviar-la. I que en això—n'estem segurs—coincideix amb la gran majoria dels catalans de dintre i de fora, car aquesta «política» de l'aiguabarreig i de la manióbra és la que acaba en «dimissions» com la que no hem descrit, i la que ens ha portat allà on son actualment.

Res més, amic. Dir-te per acabar—a tu, que has sabut acocar amb la paraula tota la dolcesa de l'Urgell—que el Moviment es fa així, també, tal com has anat fent-lo tu, durant anys en aquesta secció, que he usurpat avui: tot caminant. Tot treballant. I tot dient la veritat, amb els mots que a vegades convenen, i que haurien d'avergonyar als que els han provocat, i fer-los rememorar el silenci sobre l'aspecte més sòrdid i grotesc de tot aquest drama, en comptes de despertar-los escarafalls d'hipocresia que ja no poden enganyar a ningú. Joseph PALLACH.

CONTRA LA REPRESIO FRANQUISTA

Ramon Porqueras i els seus companys portent disset mesos empresonats sense procés! El Capità General denega el pas a la jurisdicció civil, i permet que s'allargassi l'empresonament il·legal

UNA CRIDA DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA A LA OPINIO INTERNACIONAL

El Moviment Socialista de Catalunya ha adreçat una crida a tots els organismes internacionals que tenen per missió defensar els drets de l'home, Lliga Internacional dels Drets de l'Homme, Unesco, Comissió Social de la O.N.U., etc. Igualment s'ha adreçat al Partit Socialista Francès, al Labour Party britànic, a la Internacional Socialista, a tots els Partits socialistes del món perquè col·laborin en aquest esforç d'alliberament dels nostres companys i de tots els empresonats polítics.

Heus aci els termes de la nostra protesta:

Ens cal de nou interessar l'opinió internacional per la situació de Ramon Porqueras i els seus companys, els quals—com tant d'altres a Catalunya i a tot Espanya—continuen detinguts després de 16 mesos de presó «preventiva». No han estat jutjats. Són acusats de reconstituir una central sindical lliure, la U.G.T.—que adhereix a la C.I.O.S.L.—, i el Moviment Socialista de Catalunya, que ha expressat la seva adhesió als principis i finalitats de la Internacional Socialista.

Una nova demanda de llibertat provisional ha estat rebutjada per el jutge d'Instrucció, Comandant Plácido Nasarre Valero. (Tribunal Especial, Jutjats Militar, Rambla de Santa Monica, 1. Barcelona.)

Per altra banda, el Capità General ha refusat el pas a la Jurisdicció Civil, violant així de nou les normes de dret. Es doncs un tribunal militar el que jutjarà els detinguts per uns suposats delictes que no ho són a cap país del món civilitzat.

Us demanem que ens ajudeu a obtenir de les autoritats franquistes:

1. Que la causa passi a la jurisdicció civil.

2. Que el procés de Ramon Porqueras i els seus companys, no sigui retrassat, i que tingui lloc rapidament.

Us demanem que us adreueu publicament, per tots els mitjans a les autoritats franquistes i denuncieu sense ambigüetats aquesta nova arbitrariedad del règim de dictadura.

CONSELL DE COORDINACIO DEL M. S. DE C.

Es recorda a tots els militants del M. S. de C. que la reunió del C. C. ha estat fixada a Perpinyà durant els 7 i 8 d'agost, tal com ho indicàvem el mes d'abril, i ho confirma el B. I. del Moviment. Tots els companys assistents s'han d'adreçar ràpidament al company Arbonés, 3. rue Labedoyère, Perpignan (P.-O.) per a facilitar l'organització material del Consell.

ELS PARLENTARIS ANGLESES I FRANCESOS PROTESTEN

En els moments en que escrivim, aquestes protestes publicades per la premsa de Bèlgica, d'Anglaterra, de França, de Suïssa, ha provocat les gestions de parlamentaris amics nostres a aquestes països, en els quals continua viva la repulsa popular contra la dictadura de Franco.

Ayudeu els presos!

SUBSCRIPCIO

Llista n.º 430. *Perpinyà:*

J. Arbones, 500; Pere Junoy, 500; Anton Verdú, 300; Enric Brufau, 300; Ramon Nolla, 300; Josep Agelet, 300; Joan Serra, 200; J. González, 300; J.-M. Capdevila, de Caracas, 1.000; M. Serra Moret, 1.000.

Llista n.º 401:

Antics de la 29 Divisió, 3.400; R. Tugores, 750.

Llista n.º 1:

Antoni Collado, 500; Incògnit, 500.

Llista n.º 405:

Grup de Subscriptors d'Endavant de Mexic, 4.200.

Llista n.º 406:

M. Gayolà, de Lorient, 1.000; M. R. Codina, Paris, 1.000.

Llista n.º 428. *Perpinyà:*

Enric Brufau, 800; Antoni Casadella, 300; Josep Buira, 100; Angelina Batalla, 500; Pere Junoy, Peyrestortes, 500; J. González, de Bages, 500; Joan Serra, Eus, 400; Joan Arbanes, 500; Antoni Verdú, 300; Miquel i Carme Ortí, Londres, 250; P. C. Perpinyà, 500; M. Serra Moret, 1.000.

Llista n.º 429:

Fco. Teixidó, de Chengui, 300; Miquel Gayolà, Lorient, 1.000; M. Codina, Paris, 1.000.

Llista n.º 435. *Gers:*

Antoni Sasot 600; Amadeu Olivé, 600; J. Vallverdú, 600.

Llista n.º 414:

Joan Fronjosà, Caracas, 1.050; Joaquim Sunver, Lunain, 250.

Llista n.º 411:

Antics de la 29 Divisió, 13.900 frs.

ADMINISTRACIO

Acusem rebut de les següents quantitats:
Secció de Perpinyà, 3.000; J. Montllé, 250; Secció del Gers, 900; A. S., Gers, 600; A. O., Gers, 600; J. N., Gers, 600; Ch. C., Troyes, 250; E. Armengol, Burdeus, 150; M. Jaime, 250; R. Gilart, 150; B. Joven, 150; J. Sunyer, Lunain, 500; D. Martí, Burdeus, 500; Secció de Burdeus, 2.300.

Secció de Perpinyà, 3.800; P. Junoy, 500; J. Agelet, 200; J. Jacinto Llorens, Buenos Aires, 500; Juan Llorens, Buenos Aires, 500; J. Montllé, 250; Secció de Paris, 6.600; R. Tugores, 750.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

EL SECRETARIAT 'PROFESSIONAL D'ADVOCATS DE LA U.G.T. S'ADREÇA A LES ORGANITZACIONS PROFESSIONALS, DENUNCIANT L'EMPRESONAMENT IL·LEGAL

El Secretariat Professional d'Advocats de la U.G.T. a l'Exili s'ha adreçat igualment als diferents països europeus:

«Desde fa 16 mesos estan detinguts a la Preso Model de Barcelona uns militants sindicalistes i socialistes als quals s'instrueix procés pel greu delcte que constitueix a Espanya tracta de reconstituir la U.G.T. i el M.S. de C. Entre els detinguts hi ha Ramon Porqueras, Emili Losada, E. Monras, C. Gaspar.

Els fets que es retreuen als nostres companys són licits a tots els països puix es tracta simplement de l'exercici del dret sindical. Però a l'Espanya de Franco constitueix un greu delcte, previst i castigat en els articles 172, 175 i 174 del Còdix Penal de 1944, amb penes que poden atenyer 20 anys de presó.

Car remarcar en aquest procés, com en altres que han tingut lloc a Espanya:

1. La monstruositat que suposa una presó preventiva de setze mesos.

2. La anormalitat que siguin les autoritats militars les encarregades d'instruir el sumari i les que jutgin els processats davant del Consell de Guerra.

3. La naturalesa dels actes que s'imputen als detinguts, que són perfectament legals a tots els països.

4. La manca de precisions sobre la data del procés.

Devant de la greu amenaça, que pesa damunt dels detinguts de Barcelona, el Secretariat Professional d'Advocats de U.G.T. exposa publicament els fets citats que constituïen una prova més del caràcter arbitrari i bàrbar de la justícia franquista, i de la persistència a Espanya dels mètodes judicials propis d'una dictadura totalitària, i els denuncia així davant la opinió internacional».

La detenció de Comorera

Segons les noves publicades a la premsa espanyola, Joan Comorera, dirigent del PSUC dissident, ha estat detingut a Barcelona. Comorera, d'ençà de la seva expulsió de les rengleres stalinistes era l'objecte d'una infame campanya de delació i d'insultes, tan miserable com les que ell encobrí abans del trencament amb el P.C. El dia 1 de Maig, encara, l'emissor moscovita «radio pirenàica», incità clarament a la delació i a l'assassinat contra Comorera i els seus amics, acusats segons la tradició d'agents franquistes.

Els comoreristes, però, continuaven proclamant-se «stalinistes», en els seus butlletins...